

ד"ר שושי חבקין – 19.6.2024 דברים לזכרו של האבא, איזידור איזי פיליפ

לפניך הנאום שנשאתי בכנס, שוב עולות דמעות בעיניי...

אתם כחברים ובני משפחה מכירים את רוב האירועים שקשורים לאיזי /יצחק פיליפ בתחום הצלת יהודים במלחמת העולם השנייה ומיד לאחריה, החברים בני דורו העריכו אותו כחבר נאמן ומסור ואילו הגרמנים זיהו אותו כמספר 105008 שחקוק היה על אמת ידו.

היום אני רוצה שתכירו את האיש שהיה אבי וזכיתי להיות בתו. הוא היה קורא לי "שושיק", אף פעם לא שאלתי אותו למה הוסיף לי "ק" לשמי....אולי מנהג גרמני? אבא היה איש שמח, אהב לבלות, לרקוד ולטייל בארץ ובעולם, הוא אסף סביבו מערכת של חברים מכל תקופה בחייו.

אבא יצר עם אמא בית פתוח, מארח ומסביר פנים לכל אחד. אמא השלימה אותו בהכנת מאכלים. הוא אהב מוסיקה קלאסית, ולמד אידיש מאמא מחוסר ברירה והתמכר למערכונים של דז'גאן ושומכר....

הוא נהג להביא לאמי פרחים בכל יום שישי כדי לשמח אותה.

בחתונה של בת דודתי עם חתן תימני, הוא היה האשכנזי היחיד שהצטרף למעגל הרוקדים בצעד תימני... הזוג הגיע למחרת החתונה לביתנו להודות לו על כך באופן אישי.

אבא נתן ותמך ככל יכולתו באחרים. רק קצה המזלג של דוגמאות: לבן דודי הקיבוצניק נתן כמתנה 100 לירות כדי שיוכל להשלים את לימודיו בטכניון.

לאלי היימן הביא ציוד לביתו הריק לאחר שעזב את הקיבוץ.

גם בחודשים האחרונים לחייו היה מתעורר בלילה בהזיות ומבקש לתקן בעצמו את מרצפות המדרכה ברחוב כדי שהעוברים ושבים לא יתקלו בהן ויפלו חלילה...

ראיתי באבא גיבור, אדם חזק הן פיזית והן נפשית.

יום אחד לקחתי את המכונית לנסיעה עם חברים והיא התקלקלה. אבא התעקש שאחד החברים (הרזה ביותר) ישב ליד ההגה והוא דחף את המכונית עם האחרים.

בגיל 80 עוד הרים משקולות של 25 קג'.

אבא אהב את הים, הבריכה והמים, הוא עבד עד גיל 84. השכים קום ב 5:30 ונסע לים בחוף גורדון שם הקים חבורה של קשישים כמוהו והדריך אותם בהתעמלות ומשחקי כדור. הוא עצמו התאמן עם כדור כוח. לאחר מכן בשבע התייצב לעבודה.

כשהיה בביתי באשקלון השתדלנו להביאו לים, בשעות בין הערביים, לצפות בשקיעה. תמיד היו דמעות בעיניו.

אבא ראה את הלימודים כערך חשוב וכמטרה, הוא שהיה אוטודידקט (פטפט במספר שפות, שיחק שחמט, קרא ספרי היסטוריה) והוא שלא התאפשר לו ללמוד הן בגלל המצב הכלכלי בבית והן בגלל עליית הנאצים לשלטון, איפשר לי ללמוד לכל אורך תקופת הלימודים הארוכה. לא היה שמח ממנו כשהתקבלתי ללימודי הרפואה בהדסה ולא היה מאושר ממנו כשסיימתי אותם. הוא טען שלכבוד לו להיקרא "אבא של שושיק".

הייתה לי הזכות להביאו לביתי בחודשים האחרונים לחייו, הייתה לנו (ליוסי אישי ולי) הזכות לסעוד אותו בכל הכבוד שלו היה ראוי, ניסינו להקל עליו בכל דרך אפשרית. אבא לא נאנח ולא התלונן למרות מצבו אבל הפסיק להיאבק...

אבא חי כגבור ומת כגבור.